

be. Ta njen trud lahko spretno prenesemo na naše šolsko delo. Učenci nadaljujejo svoje delo, ko delo dokončajo, pristopajo posamezno k Honey. Ob koncu druge učne ure se Honey poslovi, «opiše šolsko delo psičke v razredu učiteljica, da si lažje predstavljamo, kako je videti pouk ob prisotnosti pasje prijateljice, zaupnice in učiteljice.

KO SE MOTIVACIJA IN POZORNOST POVEČATA ...

»Že v prvih urah s Honey sem pri učencih opazila večjo motivacijo in pozornost za delo,« pravi profesorica magistrica, ki dodaja, da je pozneje začela opazovati, kako ponosni in samozavestni so bili, ko so psički pokazali, kako dobro že znajo računati ali brati. »V njeni prisotnosti se tudi zelo trudijo, pokazati želijo svoje dobre plati, kar nekako dozorijo. Honeyina prisotnost je zato za dvig samozavesti, blažitev stresa in treme pri urah ponavljanja in preverjanja znanja zelo dobrodošla. Vendar tudi pri usvajanju snovi ni prav nič drugače. Učence zelo motivira že samo to, da vedo, da bi se tudi Honey rada nekaj skupaj z njimi naučila. Predvsem so učenci bolj ustvarjalni in polni idej, ko Honey zaupajo svoje pred-

hodne predstave, izkušnje, znanja o neki temi, ki jo bomo šele obravnavali. Takrat kar tekmujejo, kdo bo Honey povedal več dobrih idej. To 'ogrevanje možganov' je s Honey res intenzivnejše. Pozornost učencev je bolj osredotočena. Gotovo je usvajanje nove snovi hitrejše in lažje.«

... IN KUŽEK POMAGA TUDI PRI VEČJIH TEŽAVAH

Ko so se pred profesorico razrednega pouka in magistrico znanosti socialne pedagogike Janko Bergel Pogačnik pokazali odlični in skorajda hipni rezultati dela terapevtskega psa z učenci v razredu, je ustanovila SOS-svetovanja oziroma psihosocialno-pedagoška svetovanja, namenjena učencem, ki imajo v šoli težave. »To delo me zelo izpolnjuje in napolni. Tukaj lahko povežem svoja na novo pridobljena socialno-pedagoška znanja in pedagoške izkušnje. Ljudje, ki prihajajo, potrebujejo nasvet, pomoč, pogovor, usmeritev. Učencem pomagam, da razjasnimo problem, določimo cilje in izdelamo načrt poti do cilja. Kako se organizirati, naučiti se učiti, dvigniti motivacijo in se osredotočiti na cilj.« ■

Psicek pomaga tudi brati

»Raziskave so pokazale, da učencem zelo koristi, da berejo psu. Branje Honey pa najbolj koristi tistim učencem, ki nimajo veselja do branja in tudi še nimajo iskric v očeh, ko morajo odpreti knjigo. Takrat lahko pomaga pasja poslušalka, ki ne sodi in ocenjuje, temveč samo mirno leži in posluša mladega bralca. Ob koncu branja in končnem božanju psa lahko v očeh bralca zasveti tudi tista zelena iskrica. Branje je tako prijetna izkušnja,« iskric v očeh zasvetijo tudi učiteljici, ko razlaga o tem, kako ji njena terapevtska psička pomaga pri pedagoškem delu. Več o tački, ki si jo želi pobožati vsak otrok, pa na www.sostacka.splet.arnes.si.

familylabovka SVETUJE

Imate težave pri vzgoji oziroma v odnosu z otrokom? Pišite nam na bodizdrava@media24.si in sodelavka Familylaba Slovenija Helena Primic vam bo pomagala poiskati navdih za vašo konkretno vzgojno težavo.

Nova vzgojiteljica

Hči je šla prvič v vrtec lani in se takoj zelo navezala na pomočnico vzgojiteljice, zaradi katere je vse leto z veseljem hodila v vrtec. Čeprav sem jo več kot mesec dni pripravljala, da bo septembra šla k novi vzgojiteljici, se na novo vzgojiteljico nikakor ne more navaditi in vsak dan joka, da hoče staro. Vsak dan znova ji pojasnujem, zakaj ne more nazaj, jo tolažim in poskušam usmeriti v prijateljčke, ki so ostali z njo, toda nič ne pomaga. Kako lahko hčeri pomagam, da bo lažje sprejela spremembo?

Otroci v vrtcu preživijo zelo veliko časa – med tednom so več ur v družbi vrtčevskega osebja kot staršev, če odštejemo čas, ko spijo. Zato je seveda zelo pomembno, kakšen odnos ima otrok z vzgojiteljico in pomočnico vzgojiteljice. Veseli me, da je vaša hči prvo leto v vrtcu uspela zgraditi tako varen in ljubeč odnos s pomočnico vzgojiteljice, saj je prvo leto po navadi najtežje. Toda čeprav hči že pozna vrtčevska pravila in rutine ter je v družbi svojih starih prijateljev, je sprememba odraslih ljudi, ki skrbijo zanj, velika sprememba, povezana z izgubo znanega in strahom pred neznanim. Glede na to, da je bila močno navezana na pomočnico vzgojiteljice, sta izguba in žalost še toliko večji. Hčerki boste največ pomagali tako, da ji boste priznali izgubo, ki jo doživlja, ter ji omogočili dovolj prostora, časa in podpore, da odžaluje za osebo, ki jo je imela rada. Dovolj je, da ji pokažete razumevanje za njeno žalost, in vzdržite občutke, ki jih bo pri tem začutila in izrazila – od žalosti do jeze. Ne da bi jo pri tem poskušali razvedriti in pokazati pozitivne strani nove vzgojiteljice. »Vem, da imaš staro pomočnico xy zelo rada in da jo boš pogrešala. Te lahko potolažim?« Dopustite hčerki, da vam pove in izrazi vse, kar ji leži na srcu, četudi bodo občutki in misli neloogični in nerazumski. Na primer, da hoče biti eno leto mlajša, da bi lahko ostala v stari skupini. Ali da je nova vzgojiteljica prava čarovnica in je nikoli ne bo marala. Nikar je ne prepričujte o nasprotnem, temveč ji le prisluhnite in bodite ob njej. Če čutite, da tudi sami novo vzgojiteljico težje sprejmete kot staro, in je tudi vas strah, kako se bo hči počutila v novi skupini, se o lastnih občutkih in strahovih pogovorite s partnerjem ali katero drugo odraslo osebo, ki ji zaupate. Otroci namreč zelo dobro čutijo občutke staršev, zato ne pozabite tudi na lastne občutke. Morda obe s hčerko potrebujeta slovo od srčne pomočnice, da bosta lahko dali priložnost novi osebi, ki bo zagotovo drugačna od stare, ne pa nujno »slabša«. Včasih se nam namreč zdi, da smo »šli na slabše«, pa se čez čas izkaže, da smo v resnici napredovali na bolje. ■

Helena Primic